

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 226/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 2Tp/12/2025-68 zo 7. marca 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5Tpo/17/2025-115 z 18. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a prepustil ho z väzby na slobodu.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatných príloh vyplýva, že sťažovateľ je (spolu s ďalšími dvomi obvinenými) väzobne trestne stíhaný pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) a j) Trestného zákona a pre zločin nedovolennej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona. Do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. 110Tp/14/2024 z 23. augusta 2024 v spojení s uznesením

krajského súdu sp. zn. 6Tpo/39/2024 z 5. septembra 2024 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 2Tp/12/2025 zo 7. marca 2025 rozhodol o návrhu prokurátora na predĺženie väzby obvineným tak, že lehota väzby sa predlžuje o 4 mesiace do 21. júla 2025 a väzba obvinených sa nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd o sťažnostiach obvinených rozhodol uznesením č. k. 5Tpo/17/2025-115 z 18. marca 2025 tak, že zrušil uznesenie okresného súdu a lehotu väzby u obvinených predĺžil do 20. júna 2025.

4. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že sudkyňa, ktorá vo veci sťažovateľa urobila prvý úkon, je JUDr. Andrea Kondlová, ktorá však v čase podania návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby nebola sudkyňou okresného súdu a nebolo možné vo vzťahu k nej uplatniť pravidlá určené rozvrhom práce okresného súdu na rok 2025. Na určenie prvého úkonu u sťažovateľa tak bolo potrebné identifikovať osobu sudcu pre prípravné konanie, ktorý rozhodol prvýkrát o väzbe sťažovateľa po tom, ako prestala byť JUDr. Andrea Kondlová sudkyňou okresného súdu. Týmto sudcom bol Mgr. Mário Pohorelský, ktorý rozhodol o návrhu prokurátora na zmenu dôvodov väzby obvineného [REDAKOVANÉ] v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tp/88/2024, preto bol tento sudca zákonným sudcom na rozhodovanie o celom návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, teda aj vo vzťahu k sťažovateľovi.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu, ktoré je predpokladom spravodlivého procesu. Nebol dodržaný výber náhodného sudcu, malo sa postupovať podľa všeobecných ustanovení rozvrhu práce okresného súdu – A) bod 6 písm. b). Prvý úkon v danej veci urobila JUDr. Andrea Kondlová (vzatie do väzby), preto ak v čase podania návrhu na predĺženie lehoty väzby a zmenu dôvodov väzby na okresnom súde už nepracovala, malo dôjsť k prideleniu návrhu náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom krajského súdu (uvedeným v bode 4), pretože rozvrh práce okresného súdu jednoznačne určuje pridelenie veci v takomto prípade celkom inak. Ani po rozhodovaní sudcu Mgr. Máriá Pohorelského o obvinenom [REDAKOVANÉ] vo veci sp. zn. 2Tp/88/2024 sa na tejto skutočnosti nič nezmenilo. Nie je možné určenie zákonného sudcu podľa časti rozvrhu práce Pravidlá určenia zákonného sudcu – C) bod 5 písm. h), ako to odôvodňuje krajský súd. Sťažovateľ nerozumie, ako mohol krajský (zrejme aj okresný) súd z tohto ustanovenia rozvrhu práce vyvodiť, že o prvom úkone vo veci sťažovateľa rozhodoval iný sudca, než je JUDr. Andrea Kondlová, každý iný sudca už vo veci musel rozhodovať ako druhý, rozhodoval o druhom úkone, nie o prvom. Nehovoriac o tom, že sudcu pre prípravné konanie si môže určovať na základe takéhoto ustanovenia prokurátor len tým, koho uvedie v návrhu ako prvého, čo je v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie i na zákonného sudcu bez ďalšieho. Krajský súd sa odvoláva aj na časť rozvrhu práce Pravidlá určenia zákonného sudcu – C) bod 5 písm. m), sťažovateľ však nerozumie čo má toto ustanovenie s právom na určenie zákonného sudcu, týka sa celkom inej situácie. Ak krajský súd odôvodňuje svoje rozhodnutie týmito ustanoveniami rozvrhu práce, podľa sťažovateľa hľadá iba dôvody, ako ho udržať vo väzbe. Žiadne ustanovenie rozvrhu práce okresného súdu nehovorí o situácii, že po odchode zákonného sudcu sa stane sudcom, ktorý

rozhodoval o prvom úkone, iný sudca, a to dokonca aj v prípade, ak by naozaj o väzbe sťažovateľa neskôr rozhodoval aj iný sudca. Ak by bolo rozhodované o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, nemohol by rozhodovať iný sudca než JUDr. Andrea Kondlová, alebo sudca určený podľa časti Pravidlá určenia zákonného sudcu, všeobecné ustanovenia – A) bod 6 písm. b) rozvrhu práce.

6. Krajský súd sa nezaoberal námietskou, že nie je technicky ani logicky možné, aby jeden návrh (návrh na predĺženie lehoty väzby a zmenu dôvodov väzby pridelený o 8.30 h aj sudcom JUDr. Kataríne Maniačkovej pod sp. zn. 5Tp/11/2025, JUDr. Branislavovi Krivošíkovi pod sp. zn. 35Tp/11/2025 a okrem sp. zn. 2Tp/12/2025 ešte raz Mgr. Máriovi Pohorelskému pod sp. zn. 2Tp/13/2025, pozn.) bol pridelený celkom štyrikrát rozdielnym sudcom a v rovnakom čase. Nie je preto možné zistiť, komu bol návrh na predĺženie lehoty väzby a zmenu dôvodov väzby skutočne pridelený, a teda ktorý zo sudcov je zákonným. Sudcovia si návrh v rozpore s rozvrhom práce rozdelili na základe nejasných, nepreskúmateľných a svojvoľných kritérií. O zmene dôvodov väzby rozhodol okresný súd vo vzťahu k sťažovateľovi uznesením sudcu JUDr. Branislava Krivošíka pod sp. zn. 35Tp/11/2025.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K porušeniu označených práv uznesením okresného súdu:

7. Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

8. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd svojim uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu:

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny v súvislosti s rozhodovaním a rozhodnutím konajúcich súdov o osobnej slobode ústavný súd s poukazom na svoju konštantnú judikatúru uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi

súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy (resp. čl. 8 listiny), ktorý garantuje osobnú slobodu. Sťažovateľom označené články ústavy sú v trestných veciach v zásade aplikovateľné len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného proti konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy (resp. čl. 8 listiny). Označený článok listiny zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, I. ÚS 124/08, IV. ÚS 397/2010).

11. Podobne pri namietanom porušení práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07).

12. Keďže na sťažovateľom vymedzený predmet ústavného prieskumu sú neaplikovateľné ustanovenia čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K porušeniu základného práva podľa čl. 8 ods. 2 listiny uznesením krajského súdu:

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie záruk vyplývajúcich z práva na zákonného sudcu, práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľove námietky možno koncentrovať do námietky nedodržania výberu náhodného sudcu.

14. Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Označené ustanovenie vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

15. Ústavný súd stabilne k obsahu a podstate základného práva na osobnú slobodu tiež uvádza, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00). Požiadavka obsiahnutá v tomto článku sa nemôže definovať *in abstracto*, ale musí sa posúdiť podľa okolností každej veci vrátane toho, čo v sťažnosti sťažovateľ uviedol (I. ÚS 109/03). Ústavný súd preto v prípade čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto

konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

16. Právomoc ústavného súdu na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takeého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03).

17. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zásadne treba považovať toho, kto bol určený na prerokovanie veci v súlade s rozvrhom práce súdu. Ak však nastanú okolnosti odôvodňujúce presun takto pridelenej veci (resp. agendy) na iného sudcu pre dôvody uvedené v právnom predpise, tak aj sudcov, ktorým boli veci následne pridelené, treba takisto považovať za zákonných sudcov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Postup predsedu súdu ako orgánu štátnej správy súdov, ktorý je v súlade s ustanoveniami právnych predpisov, nemožno preto bez ďalšieho hodnotiť ako porušenie základného práva účastníka súdneho konania podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (II. ÚS 87/01, II. ÚS 118/02, III. ÚS 90/02, III. ÚS 295/08, III. ÚS 277/2010).

18. V zmysle § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonným sudcom je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prerokovávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

19. Riadiac sa opísanými východiskami, ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu pri jeho posudzovaní spolu s uznesením okresného súdu nie je ústavne neudržateľné a že závery krajského súdu nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem.

20. Podľa rozvrhu práce okresného súdu v jeho časti Pravidlá určenia zákonného sudcu, všeobecné ustanovenia – A) bod 6 písm. b) náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade zmeny v obsadení súdu sudcami, a to vrátane zmeny v dôsledku dočasného pridelenia sudcu.

21. Podľa rozvrhu práce v jeho časti Pravidlá určenia zákonného sudcu, osobitné ustanovenia vo veciach trestných a vo veciach v prípravnom konaní – C) bod 5 písm. h) ak dôjde službukonajúcemu sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, ktorý bude obsahovať mená obvinených, v ktorých už bol urobený prvý úkon viacerými sudcami pre prípravné konanie, a súčasťou návrhu bude aj návrh na zmenu dôvodov väzby u dvoch alebo viacerých obvinených, u ktorých už bol urobený prvý úkon, tak o celom návrhu na predĺženie väzby a o zmene dôvodov väzby u obvineného, ktorý je v návrhu uvedený ako prvý, rozhodne sudca pre prípravné konanie, ktorý v minulosti rozhodoval o prvom úkone obvineného, ktorý je v návrhu uvedený ako prvý. O zmene dôvodov väzby u ostatných obvinených, ktorých sa návrh na zmenu dôvodov väzby dotýka, rozhodne samostatným uznesením ten sudca pre prípravné konanie, ktorý v minulosti rozhodoval o prvom úkone toho-ktorého obvineného.

22. Sťažovateľ zastáva názor, že bolo potrebné aplikovať ustanovenia rozvrhu práce okresného súdu v časti Pravidlá určenia zákonného sudcu, všeobecné ustanovenia – A) bod 6 písm. b), ktoré obsahujú pravidlo pre prerozdelenie už pridelených vecí. Sťažovateľ ale v ústavnej sťažnosti netvrdí, že jeho vec už bola pridelená a mala byť daná na prerozdelenie, čo je základný predpoklad na aplikáciu ním odkazovaného všeobecného pravidla rozvrhu práce. Na druhej strane práve krajským súdom odkazované ustanovenie rozvrhu práce v časti Pravidlá určenia zákonného sudcu, osobitné ustanovenia vo veciach trestných a vo veciach v prípravnom konaní – C) bod 5 písm. h), ktoré sa týka osobitne trestných vecí a vecí v prípravnom konaní, zjavne poskytuje možnosť na prijatie záveru o určení zákonného sudcu na rozhodovanie o špecifikovanom návrhu na predĺženie lehoty väzby, a preto podľa názoru ústavného súdu niet dôvodu na prijatie záveru, že uznesením krajského súdu neboli dodržané primerane aplikovateľné požiadavky týkajúce sa práva na spravodlivé konanie a práva na zákonného sudcu obsiahnuté aj v čl. 8 ods. 2 listiny.

23. Pri posudzovaní námietky správnosti pridelenia veci krajský súd skonštatoval, že u všetkých troch obvinených rozhodovala o návrhu na vzatie do väzby (teda urobila prvý úkon) sudkyňa pre prípravné konanie JUDr. Andrea Kondlová, ktorá prestala byť sudkyňou okresného súdu k 31. októbru 2024. Následne zisťoval, ktorý sudca rozhodoval po odchode uvedenej sudkyne prvýkrát o väzbe prvého obvineného v poradí v návrhu na predĺženie lehoty väzby ([REDACTED]) a identifikoval osobu sudcu Mgr. Mária Pohorelského, ktorý rozhodoval o návrhu na zmenu dôvodov väzby pod sp. zn. 2Tp/88/2024, čím sa stal zákonným sudcom aj na rozhodovanie o aktuálnom návrhu prokurátorky vo vzťahu k všetkým trom obvineným. Toto odôvodnenie ústavný súd považuje vo výsledku za akceptovateľné z hľadiska dodržania požiadaviek na zákonného sudcu pri rozhodovaní o osobnej slobode.

24. Ústavný súd poznamenáva, že spôsob prideľovania vecí na rozhodnutie bez zbytočného odkladu je oproti iným veciam (neuvedeným v § 51 ods. 3 zákona o súdoch) špecifický, hoci pri prideľovaní stále platí požiadavka na vylúčenie možnosti ovplyvňovania pridelenia vecí. Požiadavka náhodného pridelenia takýchto vecí ale nedosahuje taký význam ako pri tam neuvedených veciach. Možno sa stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že rozvrh práce okresného súdu nemal v osobitných pravidlách určenia zákonného sudcu ustanovenie, ktoré by výslovne upravovalo situáciu pridelenia vecí sťažovateľa, keď prestala byť sudkyňou okresného súdu tá sudkyňa pre prípravné konanie, ktorá v minulosti rozhodovala o prvom úkone v návrhu ako prvého uvedeného obvineného [REDACTED]. Rovnako ako zákon, tak ani rozvrh práce nemôže obsahovať pravidlá upravujúce všetky možné okolnosti, ktoré sa vyskytnú (III. ÚS 367/2021). Nie je preto dôvodné vopred vylúčiť možnosť sudcovskej interpretácie ustanovení rozvrhu práce.

25. Krajský súd pri posudzovaní námietky zákonného sudcu k tomu pristúpil tak, že opakovane aplikoval pravidlo, podľa ktorého o návrhu rozhodne sudca pre prípravné konanie, ktorý v minulosti rozhodoval o prvom úkone, a preto ak JUDr. Andrea Kondlová prestala byť sudkyňou okresného súdu, došlo k aplikácii zhodného pravidla o rozhodovaní nasledujúceho sudcu, ktorý vykonal ako ďalší (po odchode pôvodnej zákonnej sudkyne) prvý úkon o v poradí prvom obvinenom uvedenom v návrhu. Išlo o analógiu založenú na využití už existujúceho a vecne úzko súvisiaceho pravidla, ktoré vopred jasne určovalo spôsob prideľovania špecifikovaného návrhu prokurátora sudcovi pre prípravné konanie. Svoje úvahy krajský súd zrozumiteľne, racionálne a spätne preskúmateľne odôvodnil. Sťažovateľ v tomto smere nenamietal neprípustnosť v odôvodnení uznesenia uvedených myšlienkových postupov krajského súdu či svojvoľu, ale v zásade iba vyjadroval nesúhlas a trval

na aplikovaní všeobecného pravidla o náhodnom výbere sudcu. Všeobecné tvrdenie sťažovateľa, že „výnimky z náhodného pridelovania vecí nemožno vykladať extenzívne a už vôbec nie tak, že dochádza k vytvoreniu nového pravidla, ktoré prípady výnimiek *contra verbis legis* rozširuje nad výpočet podľa § 51 zákona o súdoch“, ústavný súd nepovažoval za dostatočne konkrétne na spochybnenie záverov krajského súdu.

26. Ani námietka o možnosti určovania si sudcu pre prípravné konanie prokurátorom tým, koho uvedie v návrhu ako prvého, nie je podľa názoru ústavného súdu „bez ďalšieho“ dôvodom na prijatie záveru o rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie i na zákonného sudcu. Z uznesenia krajského súdu tiež vyplýva, že ju sťažovateľ nevyužil v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

27. Hypotetické scenáre, ktorý sudca by rozhodoval o žiadosti o prepustenie z väzby, nie sú podľa názoru ústavného súdu príliehavé, pretože krajský súd rozhodoval o špecifikovanom návrhu na predĺženie lehoty väzby, na ktoré sa vzťahovalo konkrétne ustanovenie rozvrhu práce.

28. Časť rozvrhu práce okresného súdu Pravidlá určenia zákonného sudcu – C) bod 5 písm. m), na ktorú odkazoval krajský súd, považoval ústavný súd za odkaz na výklad pojmu „prvý úkon“ použitého v skôr odkazovanom ustanovení toho istého bodu rozvrhu práce pod písm. h).

29. Ústavný súd vzhľadom na predstreté námietky sťažovateľa nedospel k záveru, že krajský súd odôvodnil svoje uznesenie s vopred stanoveným cieľom udržať sťažovateľa vo väzbe. Sťažovateľove tvrdenia uvedené v ústavnej sťažnosti o dôvodnosti takého záveru podľa zistenia ústavného súdu nesvedčia.

30. Námietka sťažovateľa o nezaobraní sa sťažnostným argumentom o pridelení návrhu celkom štyrikrát rozdielnym sudcom a v rovnakom čase nie je podľa zistenia ústavného súdu dôvodná. Krajský súd totiž jasne uviedol predmet rozhodovania okresného súdu v bode 6 odôvodnenia uznesenia (rovnako ako okresný súd v bode 66 jeho uznesenia) s odlíšením rozhodovania o návrhu na predĺženie lehoty väzby a o zmene dôvodov väzby. K ústavnosti vysporiadania sa krajského súdu s pridelením návrhu prokuratúry na predĺženie lehoty väzby, resp. určenia zákonného sudcu sa ústavný súd vyjadril v predchádzajúcej časti. Sťažovateľ ale týmto argumentom smeruje proti uzneseniu okresného súdu o zmene dôvodov väzby sp. zn. 35Tp/11/2025 z 5. marca 2025, ktoré neoznačil za predmet tejto ústavnej sťažnosti. Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam okresného súdu a krajského súdu je táto námietka bez priamej relevancie, teda zjavne nemá opodstatnenie.

31. Krajský súd uznesenie o väzbe sťažovateľa primerane odôvodnil, jeho právne závery sú spätne preskúmateľné. Rozhodnutie o väzbe sťažovateľa nie je výsledkom svojvoľnej aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov, preto je jeho uznesenie vo výroku o väzbe ústavne akceptovateľné.

32. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita

namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

33. Sťažovateľ svojou sťažnostnou argumentáciou podľa názoru ústavného súdu nedokázal ústavne spochybníť žiadny zo záverov, na ktorých krajský súd založil svoje uznesenie. Nezistiac medzi namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a uznesením krajského súdu žiadnu príčinnú súvislosť, ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu